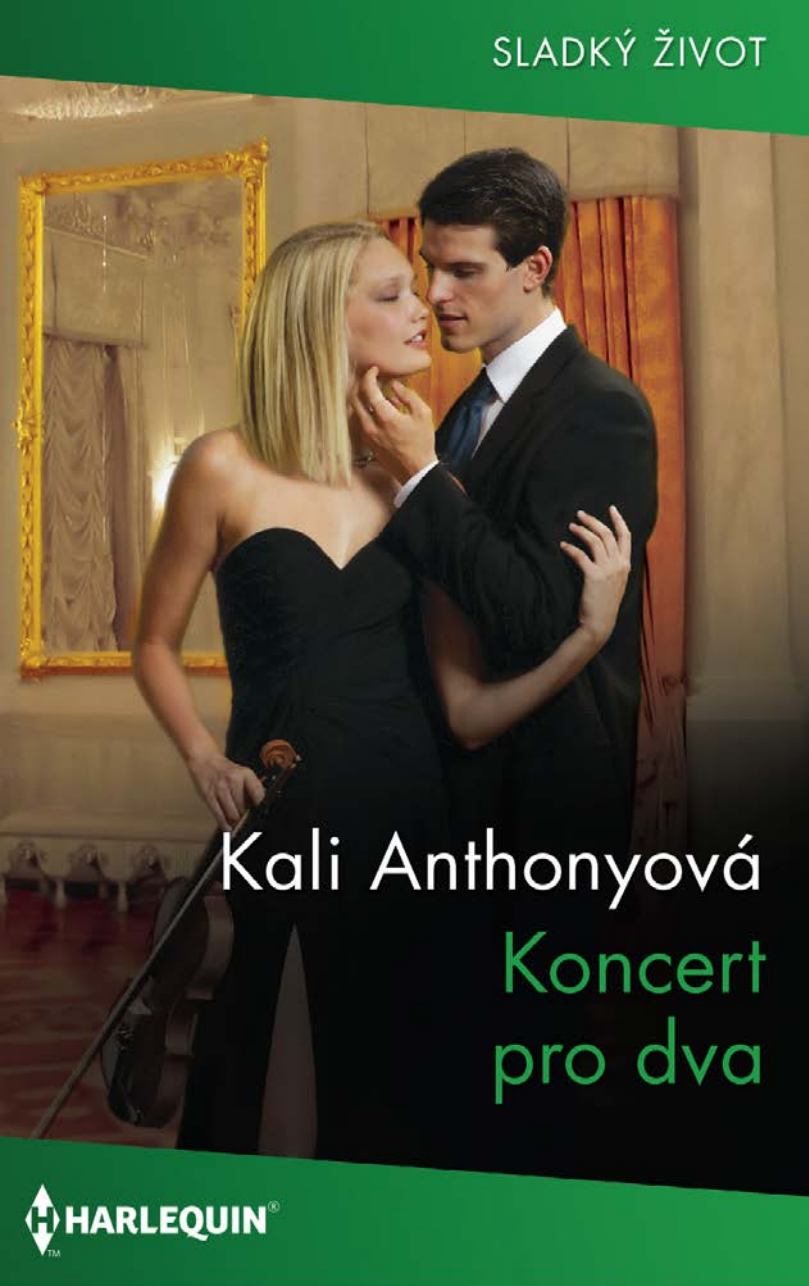


SLADKÝ ŽIVOT



Kali Anthonyová

Koncert
pro dva

 HARLEQUIN®

KALI ANTHONYOVÁ

KONCERT PRO DVA

PŘEKLAD

ZUZANA ĽALÍKOVÁ

Milá čtenářko,

není asi příliš objevené říci, že se život skládá z okamžiků. Takových těch chviliek, kdy se stane něco, co všechno změní... a nic už potom není stejné.

Třeba když se té studené noci na Stefanově prahu objeví tajemná houslistka (Koncert pro dva), nebo když si Lily uvědomí, že Smutný princ celou dobu věděl, že se ukryvá v jeho šatně (Na nevěstu nevhodná!)... A to už vůbec nemluvím o tom šoku, když Ross uvidí tříletého chlapce, který vypadá úplně stejně jako on sám v jeho věku, přitom ale ví, že děti nemůže mít (Buď táta... nebo nic!)

Navnadil jsem Vás? Tak to jsem rád. Asi Vám nezbude než se podívat na více z knih, jež Vám tento měsíc nabízím, než jenom na tu, kterou právě držíte v ruce!

Ale zpátky k té úvaze o okamžicích, které všechno změní. Mohou to být okamžiky těžké – dozvídáte se o bolestech, problémech a strastech blízkých, nebo snad dokonce sama prožíváte ne nejlepší dny – bohužel to k životu patří. Ale jsou i okamžiky plné štěstí, kdy jsou barvy jakoby zářivější, slunce hřejivější a vzduch voňavější. A na takové se potom vzpomíná mnohem lépe.

Ať je jich co nejvíce!

S láskou

Váš Harlequin

Kali Anthonyová

KONCERT PRO DVA



Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Snowbound in His Billion-Dollar Bed

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:
Zuzana Lalíková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Kali Anthony
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9070-8 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-9071-5 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-9072-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„*Vůbec nevíte, o čem mluvíte, Moretti.*“

Muž v telefonu se snažil působit suverénně, byla to však jen přetvářka. Stefanovi to prozrazoval mužův zvýšený hlas, jenž se mu lehce třásl.

Taky měl tento příslušník lassernské smetánky proč se bát. I on ukradl část národního pokladu, který byl Stefano odhodlaný najít, aby odčinil své hříchy a mohl s čistým svědomím předstoupit před knížete a požádat o odpuštění.

Stefano se ve starožitném koženém křesle pohodlně opřel.

Takhle to začínalo vždycky – popřením skutečnosti a doložitelných faktů. Stejně mu nakonec přizná muž pravdu. Nebude výjimkou.

Proradní lháři. Všichni do jednoho, pomyslel si Stefano pohrdavě.

Hodně rychle si uvědomili, že pokud mu nedají, co po nich chce, čeká je strmý pád na dno.

O pádech na dno Stefano také něco věděl. Sám si tím prošel, a byla to krutá zkušenost. Stefano Moretti, hrabě z Varna, bývalý osobní tajemník současného lassernského knížete Alessia Arcuriho, se už před mnoha měsíci poučil, že dobré skutky bývají po zásluze potrestány. Z popela poté povstal muž s černočerným srdcem tvrdším než diamant.

„Správné oslovení zní *Vaše Excellence*, ale já vám

KONCERT PRO DVA

protentokrát tento prohřešek odpustím,“ odpověděl nepřičetnému šlechtici blahosklonně.

Muž ve vzteku pronesenými slovy Stefanovi připomněl, že zprávy o Morettiho pádu se rychle roznesly. V současnosti už nebyl v knížectví Lasserno nikdo, kdo by nevěděl o zradě, jíž se Stefano na svém panovníkovi a příteli dopustil.

Dlouze si povzdechl. Teď nebyla na podobné rozjímání vhodná chvíle. Měl před sebou práci, na niž nesměl zapomínat a od níž se nechtěl a nemohl nechat rozptylovat. Sice se svého úkolu zhostil dobrovolně, přesto bylo potřeba se mu věnovat. Ochrání tím sourozence, přestože mu to, co provedl, nikdy nikdo neodpustí, a už vůbec ne Stefano sám sobě.

Zrada se nijak obhájit nedá. Tajně předávat novinářům informace o rozhodnutích knížete je neodpustitelné – zvláště když jste osobním tajemníkem, důvěrníkem a nejlepším přítelem řečeného knížete.

Bylo jedno, že měl pro své jednání dobrý důvod.

Přesto doufám, že mi kníže mé jednání promine, zadoufal Stefano ne poprvé.

Poté, co Alessio po abdikaci svého otce nastoupil na trůn, tisk vůči němu vystupoval nemilosrdně. Tím vnesl do knížectví Lasserno, jež už tak trpělo výstřelky bývalého knížete, strach a nejistotu. Stefano jen chtěl jen využít tisk k dobrým skutkům tak, jak ho Alessioův otec zneužíval k podlým záměrům.

A tak se díky anonymnímu oznámení veřejnost dozvěděla, že Alessio potají a soukromě navštívil lassernskou Dětskou nemocnici.

Stefan však nepočítal s tím, že by se mu jeho jednání vymklo z rukou. Novinářům brzy přestaly stačit drobky, jež jim pohazoval pod nohy. Chtěli štavnatější sousta.

Proto, ať už měl Stefano ke svému jednání důvody jakékoli, nyní čelil důsledkům těchto rozhodnutí.

Alessio kvůli Stefanovu jednání málem ztratil

Hannah, bývalou malířku a svou současnou milovanou manželku a lidem milovanou kněžnu. Dopadlo to dobře, vzali se a brzy se jim měl narodit potomek a budoucí dědic trůnu. Jakkoli se však zdálo, že si neponesou žádné trvalé následky, Stefano se smířil s tím, že musí za svou chybu zaplatit. A že za ni bude platit nejspíš až do smrti, nebo dokud mu Alessio neodpustí – podle toho, co přijde dřív.

„Rád vám připomenu, co chci,“ odpověděl Stefano rozlícenému muži. Zahodil předstíraný smířlivý tón a do každého slova vložil veškeré pohrdání, jež k muži v telefonu cítil. „Diamant. Desetikarátový. Původně byl součástí soupravy drahých kamenů knížecí rodiny Arcuriových. Zní vám to povědomě? Ne-pochybuju, že si na něj vzpomenete, protože *signor* Giannotti oznámil, že kámen *téhož* popisu jste se mu minulý týden pokusil prodat. Jakkoli se dá o ctnosti toho muže pochybovat, ve špercích a drahých kame-nech se vyzná. Zavolal mi hned, jak si uvědomil, že kámen pochází z knížecí pokladnice.“

Ticho.

Muž si uvědomil, jak daleko sahá Stefanův vliv a že má bývalý osobní tajemník knížete oči všude a nezastaví se, dokud nedosáhne svého cíle.

„*Myslíte si, jak nejste chytrý,*“ ucedil hlas v telefonu nenávistně, „*ale nikdo nevěří pohádce, kterou se nám snaží namluvit palác, tedy že jste si vzal volno, abyste zrenovoval rodinný hrad.*“

Tak opravdu zněl oficiální důvod, proč už Stefano nezastává původní pozici Alessiova osobního tajemníka, ačkoli dřív byl knížeti neustále po boku. Tisková zpráva, v níž palác důvod Stefanovy nepřítomnosti uvedl, představovala poslední akt milosrdenství, jež byl Stefanův bývalý nejlepší přítel, panovník a zaměstnavatel ochotný pro Stefana, od dětství svého dobrého kamaráda, udělat.

KONCERT PRO DVA

Bylo to víc, než si Stefano za svou odpornou zradu zasloužil.

„Je mi jedno, čemu lid věří,“ opáčil Stefano pohrdavě, ačkoli v duchu běsnil.

Trpělivost, připomínal si v duchu.

Tohle byla teprve první část plánu na osvobození sourozenců. Potřeboval myslet jenom na to, aby získal zpět vzácné kameny, které Alessiův otec v posledních měsících před abdikací rozdával jako bezcenné cetky oddaným patolízalům.

Druhý úkol však bude náročnější. Někdo by mohl dokonce říct, že nesplnitelný...

„*Všichni ti řemeslníci, kteří se třesou na to, aby mohli pracovat na renovaci vašeho rodinného hradu ve Varnu, by mohli tvrdit něco jiného,*“ opáčil muž jízlivě.

Největší lži se často skrývají v drobných pravdách.

Kvůli práci pro Alessia neopouštěl hlavní město a jeho sourozenci se o stav rodinného hradu příliš nezajímali. Gino a Emilia snili o budoucnosti, kterou jim starší bratr sliboval od chvíle, když se stal jejich zákonným opatrovníkem poté, co začalo být bolestně jasné, že jejich rodiče nevěnují mladším dětem sebemenší pozornost.

Sourozenci věděli, že jim bratr sice pokaždé zvedne mobil, Gino měl ovšem příliš napilno se studiem, než aby se staral o bortící se zdi bývalého domova. Ani jejich sestra nemyslela na údržbu centrálního vytápění, což se v teplém létě mohlo zdát zbytečné, avšak s příchodem zimy se jeho zanedbání ukázalo jako velká chyba.

Možná bych měl sourozencům představit, co doopravdy znamená vést a udržovat hrad, zamyslel se Stefano. Další chyba, kterou musím napravit.

Od chvíle, kdy otec tří sourozenců před čtyřmi lety zemřel, věřil Stefano, že za stav domova jejich

předků nese plnou zodpovědnost. Sice svým konáním pošpinil jméno Morettiových, nepřál si však, aby z hradu, jež byl po pět staletí dominantou hornaté severní části Lasserna, zbyly jen trosky.

„*Malý ptáček zpěvák mi prozradil, že řešíte dost svých vlastních problémů,*“ podotkl muž, jako by se zoufale chytal sebemenšího stébla.

Jeho slova zasáhla Stefana přímo do srdce.

Zavřel oči. *Celine*. Domníval se, že všechny pomluvy roznesla právě jeho bývalá snoubenka, protože Alessio by ho takhle nikdy nezradil, tím si byl Stefano jistý.

Když se rozhodl zachovat čestně a rezignoval na svou pozici, domníval se, že to *Celine* pochopí. Byli spolu pět let, z toho tři roky zasnoubení, a plánovali spolu strávit zbytek života.

Lassernská šlechtična *Celine* mu brzy poté, co spolu navázali vztah, vyznala lásku, a když ji požádal o ruku, se šťastným úsměvem na rtech okamžitě souhlasila. Svatbu chtěli uspořádat po Alessiově korunovaci... A přesto se brzy po Stefanově rezignaci a návratu do Varna rozešli. Stefano věděl, že nikdy nezapomene na její poslední jedovatá slova.

„*Pokud nepracuješ pro knížete, nejsi nic, Stefano.*“

Celé roky ho ujišťovala, že má na víc než být osobním tajemníkem vládce malého středomořského knížectví. Že by měl požádat Alessia o povýšení na významnější, prestižnější pozici, jako by snad nestačilo, že nese staletí uznávaný titul hraběte z Varna. Tehdy to hodil za hlavu, protože myslel jen na přítele, je- muž pomáhal orientovat se v chaosu, jenž vypukl po abdikaci krále a poté, co vyplulo na světlo, že bývalý král uvrhl Lasserno do obrovských finančních potíží.

Ukázalo se však, že *Celine* měla pravdu. Sotva ztratil knížecí podporu, supi se snesli nejen na něj, ale i na jeho bratra a sestru.

A pak na jeho život dopadla obrovská rána. Člověk, o němž se Stefano domníval, že mu může věřit, neudržel tajemství. Za informace se dobře platí a veškeré zprávy o Stefanově pádu přispěly ve šlechtických kruzích do mlýna klevet. Celine chtěla zabránit, aby klepy poskvrnily i její pověst, a tak tajné informace o Stefanovi sama roznášela. Stefano ovšem mohl jen těžko čekat něco jiného, když sám zradil nejlepšího přítele a dokázal tím, že nikomu se nedá věřit – a už vůbec ne jemu.

Celine ho právem bez ohlédnutí opustila. Zasloužil si, aby mu nikdy nikdo jeho čin neodpustil. Zasloužil si pohrdání a nedůvěru.

Stefano sevřel mobil tak silně, až se mu jeho hrany zabořily do prstů. Problémy, jimž čelil, si sice přivodil vlastními činy, nehodlal však dál nečinně sedět a nechat do sebe kopat.

„Malým ptáčkům zpěváčkům byste neměl naslouchat,“ poradil šlechtici. „Zpívají krásnou písničku, jen však odvádějí vaši pozornost od dravce vysoko na obloze. Každou noc si brousím drápy. A až vás dostanu, neuniknete mi.“

Až splním svůj úkol, budu se moct do knížecího paláce vrátit s hlavou vztyčenou. Musím jen vytrvat.

„Nemáte jediný důkaz. Je to jen moje slovo proti slovu známého zločince,“ ohradil se šlechtic, který se cítil zahnaný do kouta.

„Mám záběry z bezpečnostní kamery,“ odpověděl Stefano lenivě. „Mám i svědeckou výpověď podepsanou *signorem* Giannottim. Mám toho na vás víc než dost. A použiju to proti vám, pokud mi nedáte, co chci. Máte ten kámen. Víím to. Přestaňte lhát a ušetřete nám tuhle šarádu.“

Z telefonu se ozval přidušený zvuk následovaný několika vteřinami ticha.

„Jeho Výsost mi ho *dala*,“ hlesl šlechtic rezignovaně. Pochopil, že nemá cenu dál cokoli popírat.

Bylo to tu. Bědování. Nejdřív lži... a pak vyjednávání. Stefano tenhle taneček dobře znal a bylo mu z něj zle. Jako další vždy přicházel na řadu vztek, a tak se už teď připravoval na hádku.

„Bývalý kníže vám ho mohl dát,“ uznal Stefano, avšak neústupně dodal: „Současný kníže ho chce zpátky. Nemáte právo si ho nechávat. Ten diamant patří naší zemi a národu, ne vám.“

Což nebyla tak docela pravda. Knížectví však bylo absolutní monarchií, což znamenalo, že si kníže i kněžna mohou dělat, co se jim zlíbí – třeba i po libosti rozdat drahé šperky.

Stefano měl pocit, že se mu v žaludku usadil kus ledu. Bylo mu jedno, co se snese na jeho hlavu, chtěl ovšem zajistit Ginovi a Emilii bezpečí.

Raději proto nemyslel na to, co mu může přinést budoucnost. Nemyslel ani na neotevřené dopisy z paláce nebo na zmeškané hovory. Protože nic z toho nemohlo být dobré znamení. Potřeboval se plně soustředit na úkol, jež si vytyčil. Už nehodlal prosit. Nehodlal nikomu podlézat. Věřil, že by se lidé měli postavit důsledkům svých činů čelem, napravit své chyby a požádat o odpuštění. A přesně tohle hodlal udělat, i kdyby ho to mělo stát poslední zbytky sil.

„Uděláme to takhle,“ oznámil Stefano. „Vrátíte diamant do paláce, a na všechno zapomeneme.“

Stefano neměl právo něco takového slibovat, to však nemusel muž v telefonu vědět. Hlavní pro něj bylo, aby dosáhl toho, co chtěl.

„Pokud to neuděláte,“ dodal mnohem tvrdším tónem, jenž dával prostor jakémukoli vyjednávání, „vrhnu se na vás jako lavina z hor a *zničím* vás. Nezbude z vás vůbec nic, to vám slibuju.“

„Já... potřebuju čas,“ vykřikl muž zaraženě.

Bylo to tu. Kapitulace.

Všichni tihle lidé jsou do jednoho bezpáteří slabší, pomyslel si Stefano pohrdavě.

„Jelikož jsem velkorysý, dám vám dva dny,“ odpověděl velkoryse. „Hlavně nezapomínejte. Mám oči všude. V celé Evropě nenajdete jediného šperkaře, zastavárníka, zloděje nebo překupníka, který o ztracených drahokamech nevědí. A ti všichni mě zpraví o jakékoli, byť sebemenší zmínce o ztracených kamelech. Dva dny.“

Zavěsil a mobil odhodil na stůl. Bylo mu zle, že musí s těmito lidmi jednat. Sice svými činy sám svou pověst poskvrnil, nechtěl však klesnout na úroveň těch, kteří rozkradli národní poklad.

Vstal, přešel k oknu a vyhlédl ven, kde na zemi pomalu roztával sníh.

Už dávno mělo přijít jaro, zima se však letos své nadvlády zatím nechtěla vzdát. Naštěstí před několika dny poslal zaměstnance domů, protože předpověď i šedavá obloha slibovaly další sněhové bouře. Kvůli zastaralému vytápění vládl ve většině pokojů na hradě krutý mráz. Stefano neměl na vybranou a musel tu zůstat, bylo však zbytečné, aby zimou trpěli i zaměstnanci.

Dělali si o něj starosti, nechtěli ho tu nechávat o samotě, avšak ujistil je, že se o sebe dokáže postarat.

Bylo mu jedno, že ho od zbytku Lasserna odříznou hluboké závěje sněhu. Toho osudného dne, kdy oznámil, že zradil Alessia, si proti sobě poštvál celou zemi. Předal novému knížeti rezignaci a vrátila se do hradu Varno, kam do té doby z důvodu nabitého programu a pracovních povinností nevkročil tři roky.

Vyhlízení z okna mi s mým úkolem nepomůže, okřikl se v duchu.

Stefano se vrátil k prosezenému křeslu a počítači a pohlédl na poloprázdnou láhev grappy na stole.

Podobné láhve mu tu dělaly celou zimu společnost. Sklenička této vinné pálenky ho na několik hodin zahřeje.

Zvedl sklenku, nalil si štědrú dávkú a naráz jí vypil.

Alkohol ho páčil v hrdle a pomohl mu připravit se na dlouhou noc plnou práce. Stefano potřeboval druhou část svého plánu promyslet do nejmenšího detailu, jinak by mohl ohrozit bezpečí bratra a sestry.

„*Pokud najdeš Srdce Lasserna, splním ti jakékoli přání.*“

Tento slib dal před lety korunní princ a současný kníže svému příteli.

Stefano s arogancí, jež ho měla varovat před budoucím pádem, v odpověď zavtipkoval, že by se chtěl stát premiérem. Tehdy byli s Alessiem mnohem mladší než dnes a chtěli za sebou zanechat ve světě stopu. A jak lépe to dokázat než najít Srdce Lasserna – korunovační prsten jejich země, jenž se ztratil poté, co jím byl obdarován jistý voják cizí země za ochranu, již poskytl hraběcí rodině v posledních dnech kruté druhé světové války?

Pokud Stefano najde všechny drahokamy i ztracený prsten, získá zpět svou dřívější pozici. Bude se moct vrátit do paláce, obnoví zašlou slávu a lesk své rodiny a s hrdostí uposlechne jakýchkoli příkazů knížete.

Docházel mu však čas.

Stefano otevřel dokument, který mu poslal soukromý vyšetřovatel, a přečetl si ho. Za nalezení toho australského vojáka, jenž odešel s korunovačním prstenem a poté se po něm slehla zem, vynaložil už obrovskou částku, prozatím se mu však podařilo zjistit jen – dle všeho – falešné jméno. *Art Cacciatore*. Jméno muže, který zmizel z povrchu zemského – pokud vůbec kdy existoval.

KONCERT PRO DVA

Stefano pohlédl na poloprázdnou sklenku na svém stole. Nejradši by v ní utopil všechn smutek, bylo však potřeba pustit se do práce.

Až úkol splním, můžu klidně vypít celý hradní vinný sklípek dosucha.

Zpráva od vyšetřovatele však Stefana nepotěšila, a tak opět vstal od stolu a přešel k ušáku u mramorového krbu, v němž praskal oheň. V duchu se připravoval na to, že se začne prohrabovat zaprášenými krabicemi se složkami a záznamy rodiny v naději, že mezi nimi objeví jakoukoli užitečnou informaci.

Zrovna se posadil, když uslyšel zazvonění.

Někdo zvoní? podivil se.

Možná že se místní mechanik a všeměl Bruno rozhodl přece jenom navzdory nepříznivému počasí zaskočít, aby opravil centrální vytápění zámku, jak minulý týden Stefanovi slíbil.

Stefano proto vyšel ze své pracovny a cestou si mnul paže, aby si je v chladné chodbě zahřál. Celý hrad působil stále stejně neobydleně, jako když se sem před mnoha měsíci vrátil do dobrovolného vyhnanství.

Opět se ozval zvonek Tentokrát mnohem hlasitěji a déle, jako by ho návštěvník stiskl a už nepustil.

„Sí, sí. Sto arrivando!“

Došel ke dveřím, odemkl starobylé zámky, jež na protest zaskřípaly, a rozrazil dveře dokořán. Dovnitř okamžitě zavanul ledový vzduch.

Venku *nestál* Bruno.

Před sebou spatřil ženu ve světle modré péřové bundě zapnuté až ke krku, kolem něhož měla omotanou tlustou šálu, jež jí zakrývala bradu. Na hlavě měla nasazenou vlněnou čepici s bambulí a vzorem ledních medvědů, obličej jí rámovaly blondaté prameny a tváře měla v ledovém vzduchu růžové a nos roztomile červený. V jedné ruce v rukavici svírala